

Hensyn til dette Punkt er det Lovforslagets Princip, at de ikke kunne undværes i alt Fald indtil videre, særlig med Hensyn til den Opgave, der er sat for de ekstraordinære Retter, at de skulle kunne fungere uden Hensyn til Retskredsen, altsaa over hele Landet; dette Princip er altsaa fastholdt ogsaa nu, saaledes som Forslaget foreligger fra Folketingets Side. Men der var i Lovforslaget, som det forelaa tidligere, tillige den Bestemmelse, at disse ekstraordinære Retter skulde i øvrigt med Undtagelse af Anke og Kære — som skulde ske ved Højesteret — følge alle de Regler, som gælde for de ordinære Retter med Hensyn til Sagens Behandling. Men deri laa en Uklarhed, thi hvorledes skulde det navnlig kunne gøre sig gældende i Nævningesager? Der maatte saa i Forvejen udpeges en bestemt Nævningekreds, i hvilken en saadan Sag skulde behandles, og det førte da videre til den Betragtning: Ja, men det er ikke nødvendigt i Straffesager at have de ekstraordinære Retter — hvis Samfundshensyn overhovedet kræve dem — undtagen med Hensyn til Undersøgelsen; det er der, det kan have sin Betydning, at Retten er fri for Retskredsenes Grænser og kan fungere rundt omkring under givne Forhold, men ikke med Hensyn til Sagens Paakendelse. Selv om Undersøgelsen finder Sted ved en ekstraordinær Ret, kan Paakendelsen fortræffeligt og rigtigt og rationelt ske ved den ordinære Ret, som ifølge Sagens Beskaffenhed skal behandle den, og det er den Forandring, som er indført i Folketinget i § 21, at i Straffesager omfatte de ekstraordinære Retters Virksomhed kun Undersøgelsen af Sagen, men ikke Domsforhandlingen og Paakendelsen, og dermed hænger en redaktionel Ændring i § 44 sammen.

Det næste Punkt, som vi træffe paa, er en Forandring i § 79, som vedrører Bornholm. Der er det ejendommelige, at en Forandring, der heroppe blev indført ifølge den højtærede Justitsministers Initiativ, nu ændres tilbage til det oprindelige, og Grunden er, at den Rettelse hvilede paa en Misforstaaelse og en Miskendelse af de virkelige bornholmske Forhold. Der var jo her Spørgsmaal om Udvalget af Nævningerne, Tilvejebringelsen af Aarslisten, det siges nemlig, at nogle af Medlemmerne skulde udfindes gennem Valg af Amsraad og de vedkommende Kommunalbestyrelser, og man mente den Gang, at det ikke passede for Bornholm, der skulde det være Amsraadet alene, der valgte,

thi man mente, at Kommunalbestyrelserne der ikke var for sig selv, men at de gik op i Amsraadet. Senere blev det imidlertid oplyst ved Udtalelser fra kompetent bornholmsk Side, at det er en Misforstaaelse, idet det kun er i visse, vel meget omfattende Sager, at Kommunalbestyrelserne ere indbefattede i Amsraadet, men at det ikke er den almindelige Regel, og at man altsaa navnlig her vilde gøre en Forandring i den Stilling, som Byernes Kommunalbestyrelser have som selvstændige Myndigheder. Derfor maatte der paa dette Punkt gælde akkurat det samme, som gælder alle andre Steder, og det er denne Erkendelse, som har ført til, at man har rettet § 79 tilbage til det oprindelige Forslag og har frafaldet den Ændring, som blev foretaget i dette Ting.

Det næste Punkt angaar en Sætning i § 127, vedrørende Sagførerne, i hvilken det nemlig udtales, at de, der have været Sagførere, ogsaa ere berettigede til at være Medlemmer af Sagførersamfundet. Det er enten en overflødig eller urigtig Tilføjelse, og den er altsaa nu udstemt af Folketinget. Det at være Sagfører betyder jo ikke det samme som at udøve Sagførerpraksis, men det betyder at have Ret til at udøve Sagførerpraksis, og den, som har Ret til at udøve Sagførerpraksis, er selvfølgelig Medlem af Sagførersamfundet og har de dertil hørende Rettigheder og Pligter uden Hensyn til, om han udøver sin Praksis. Kun den er udelukket, som har mistet sin Sagførerbestalling, hvem den er frakendt paa Grund af en i den offentlige Mening anerkendt uhæderlig Handling, eller som ikke maa udøve sin Sagførervirksomhed, fordi han er i Embede. Det følger imidlertid af sig selv, at denne Tilføjelse, som er sket i andet Punktum af § 127, er enten overflødig eller vildledende og forandrer paa Punkter, som ikke bør forandres, og navnlig paa det Punkt, at den, der ikke kan eller ikke længere har Ret til at udøve Praksis, selvfølgelig heller ikke længere kan være Medlem af Sagførersamfundet. Det er den eneste Bestemmelse, der er indført her i Kapitlet om Sagførerne, og jeg finder Anledning til at udtale, at det maa paaskønnes, at der ikke fra det andet Tings Side er gjort Bestræbelser for i øvrigt at forandre Tanken med Hensyn til Sagførerne i det hele. Jeg finder navnlig Anledning til at bemærke med Hensyn til de Punkter, hvor Sagførerne staa under Rettens Kontrol, at denne efter Lovforslagets udtrykkelige Ord kun angaar den Virksomhed, som Sagførerne ud-